

Có những niềm riêng !

Kathy Trần

Kathy Trần

“Có những niềm riêng một đời giấu kín

Nên khi xuôi tay còn chút ngậm ngùi...”

(Lê Tín Hương)

Chuyện tơ lòng mình hay tơ lòng người khác là chuyện các bà hay nói đến nhất.

Khi làm việc, khi nghỉ xả hơi, khi đi xe, khi đi ăn, khi họp mặt, khi đi bộ, khi đi xe, bất cứ lúc nào các bà cũng có những câu chuyện để tâm sự, kể lể.

Tiểu muội dốt nhất, ít kinh nghiệm nhất về những chuyện tình trường này, nhưng y hết các bà nội trợ khác, mỗi khi nghe người ta kể chuyện lòng của người ta hay của người khác là thế nào cũng phải chen vào thân tặng không vài câu ý kiến, ý ong của mình.

Các bà kể lể để chia sẻ, an ủi, để xả và hay nhiều khi chỉ để nói khơi khơi vài câu “Giáo khoa thư” cho hết ngày rộng tháng dài.

Một bữa ngồi ăn trưa với nhau, nói chuyện phải “đai-ệt”, kiêng ăn vì sợ mập, sợ mỡ cholesterol làm nghẹt mạch máu, sợ tiểu đường. Các bà xôn xao nói ra những phương pháp ăn kiêng, tập thể thao... đủ thứ. Bà Tà-Tà cũng ngừng ăn, kể:

- Tôi biết một bà bị tiểu đường lâu năm mà không biết. Lúc biết bà bị cưa cụt cả hai chân, mắt bị mờ không thấy đường, phải ngồi xe lăn.

Các bà xuýt xoa:

- Tội nghiệp quá há. Đó, thấy không, bệnh tiểu đường là ghê lắm, không canh chừng nó là chết. Ông chồng tui cũng bị, tôi nói hoài mà ông cứ vẫn ăn bậy, ăn bạ.

Các bà ngừng ăn, lắng tai ngồi nghe. Bà Kỹ-Lưỡng sốt ruột:

- Rồi sao nữa bà?

Bà Tà-Tà thở ra một hơi thiệt dài, chắc lưỡi:

- Hơn 6 tháng, ông chồng chịu không nổi bỏ đi để lại bà vợ cho ba đứa con gái. Đứa lớn nhất 17 tuổi, chưa học xong Trung học phải lo cho hai con em mới 13, 14 tuổi!

Bà Đạo đức nhảy dựng lên, đập bàn cái bốp:

- Trời đất ơi, tội nghiệp hông? Vợ con vậy mà nó không biết thương. Thiệt là cái thằng đàn ông đoan hậu, vô lương tâm mà. Ông Trời sao không bắt nó ...

Bà ngừng lại một chút để suy nghĩ, bà Nhà báo góp ý liền:

- Cho nó bị... tiểu đường như bà vợ cho nó biết thân!

Các bà gật gù đồng ý. Bà Kỹ-Lưỡng phân tích:

- Nói vậy chứ cũng tội nghiệp ông chồng. Đàn ông coi to lớn, bậm trợn hơn đàn bà nhưng thiệt ra họ dở ẹc. Sóng gió cuộc đời mà vùi dập họ như đàn bà là họ tiêu liền chứ không có sức chiến đấu bền bỉ như mình đâu.

Bà Tà-Tà đã ăn xong, cầm chai nước lọc lên tu một hơi dài, kết luận:

- Đúng vậy nhưng lỗi tại ông Trời cả. Đã sinh đàn ông lại còn sinh đàn bà!

Bà Đạo đức vừa nhâm nhi miếng bánh vừa trầm ngâm:

- Đúng thật, đời là bể khổ!

Tiểu muội ăn xong, rút mảnh báo trong ví ra, giơ lên:

Đây là câu chuyện một cô y tá viết thư nhờ bà “Cô Năm” của tuần báo Việt weekly ở nam Cali gỡ rối giùm mớ tơ lòng. Tiểu muội xin đọc lại nguyên văn để quý vị nghiên cứu và cho ý kiến:

“Thưa cô Năm, thật đau lòng con viết tâm sự này gửi đến cô. Gia đình con trước ngày con có chồng, chỉ có con và mẹ con vì cha mẹ con ly dị. Mẹ con hơn con độ 19 tuổi, như vậy năm nay con 22, mẹ con 41 tuổi. Cách đây một năm, con và Hồ lấy nhau, chồng con 38 tuổi.. Chúng con cũng vừa có một bé gái 7 tháng. Vì con làm y tá nên phải làm ca đêm, do đó chúng con mời mẹ về ở chung để lo cho em bé.

Gần đây thấy mẹ bệnh và ói mửa tối ngày, con lo vô cùng, con bảo Hồ đưa mẹ đi khám bác sĩ. Tối chủ nhật tuần qua, đang làm việc, con lại nghĩ đến mẹ đang bệnh ở nhà nên xin phép ông sếp cho về sớm để lo cho mẹ.

Bà Đạo-Đức nhấp nháy đưa tay mấy lần định nói trong khi tiểu muội đang đọc bài báo nhưng bị các bà khác gạt đi. Thấy tiểu muội ngừng đọc để lấy hơi, bà lên tiếng:

- Tội nghiệp con bé ngoan ngoãn quá!

Bà Tà-Tà:

- Sao bà biết?

- Thì xem cách ăn nói rất dễ thương, lễ độ. Dù có việc xảy ra mà nó vẫn một điều lịch sự gọi mẹ là Mẹ và gọi chồng bằng tên đảng hoàng. Chưa thấy nó tỏ lòng oán ghét hay thù hận gì chồng cả.

Bà Đạo-Đức phân tích:

- Cô bé này nhất định phải rất tự tin. Cô tin rằng ông chồng lớn tuổi nên từng trải và biết yêu thương vợ con, nhất là cô vợ trẻ lại đẹp và có công ăn việc làm đảng hoàng như cô. Tuy nhiên cô cũng đại dốt. Khi cô có con thì vì muốn con được trông nom cẩn thận và bót vát và vì đi làm về còn phải lo cơm nước, con cái nên hai vợ chồng bàn nhau rước bà ngoại về ở chung để bà trông cháu cho chu đáo.

Bà Đạo Đức cười khẩy:

- Dĩ nhiên, bà ngoại thương con, thương cháu. Bà lo cơm nước, nhà cửa cho con. Bà chăm lo cháu rất kỹ, bà rất cưng cháu nên thường cho cháu ngủ chung phòng với bà để cháu khỏi quấy rầy mẹ ban đêm khi mẹ cháu phải làm ca đêm...

Tiểu muội tức mình:

- Các bà có để cho tiểu muội đọc tiếp không? Chưa biết chuyện xảy ra thế nào mà. Đây này:

“Về nhà gần 1 giờ sáng nên nhẹ nhẹ mở cửa vào vì sợ em bé thức giấc...

Cô Năm ơi! Cô biết chuyện gì xảy ra không???

Bà Tà-Tà giơ cao hai tay, vỗ đánh chát một tiếng:

- Thôi chết rồi, chẳng lẽ...

Bà Kỹ-Lường xít xoa:

- Ai lại để mở vào miệng mèo!

Bà Đạo-Đức rên:

- Sao mà con bé nó đại dốt đến thế!

Tiểu muội kêu lên:

- Ô hay, các bà hay nhỉ! Tiểu muội chưa đọc hết mà...

Bà nhà báo từ nãy đến giờ chỉ ngồi nghe cũng chen vào:

- Cô chả cần đọc tiếp người ta cũng đoán tổng ra rồi. Lại chuyện con mèo ăn vụng miếng mỡ chứ gì nữa?

Bà Kỹ-Lưỡng xì một tiếng:

- Xí, ở đó mà ăn vụng. “Nó”, tôi muốn nói cả “Con mèo” và “miếng mỡ” nó đang ăn nhau công khai cơ.

Bà Hát-Dù trợn mắt:

- Bà bảo chúng nó “Đang ăn” à? Ghê nhỉ? Tội nghiệp cô con gái.

- Họ có “Đang ăn” hay không thì tiểu muội không biết, phải để tiểu muội đọc tiếp chứ.

Tiểu muội lên giọng đọc tiếp:

“Con thấy chồng con đang ôm mẹ con nằm ngủ,

Bà Đạo-Đức kêu âm lên:

- Chèng đét ơi! Mấy bà nghe không? “Chồng em đang nằm ôm mẹ em ngủ...”

Bà Kỹ-Lưỡng gạt đi:

- Bà này, để nghe cô tiểu muội đọc tiếp coi.

Tiểu muội mặc kệ các bà bàn tán, cứ tiếp tục:

“Con tức quá òa lên khóc thật to, mẹ con và Hồ tỉnh giấc ngỡ ngàng nhìn con. Giây phút bàng hoàng qua đi, mẹ con cho con biết là đã lỡ có thai với chồng con được 2 tháng rồi.

Bà Tà-Tà:

- Thế rồi cô con làm sao?

“Ngày hôm sau, mẹ con có vẻ bình tĩnh hơn gọi chúng con lại, báo tin sẽ dọn đi tiểu bang khác để trả chồng con lại cho con và thành thật xin lỗi vì một phút lâm lỡ không kiềm được sự căm dỗ của xác thịt để đưa đến sự sút mẻ hạnh phúc gia đình con.

Bà Đạo-Đức gất nhẹ lên:

- “Tỉnh giấc ngỡ ngàng..., Thành thật xin lỗi”. Gian phu, dâm phụ còn chỗ nào mà giấu mặt xuống đất được?

Bà Kỹ-Lưỡng sốt ruột:

- Bà cứ chặng ngang chuyện người ta kể. Thế chồng cô ấy nói sao?

“Hồ thì yêu cầu mẹ nên phá bào thai trong bụng, mẹ hoàn toàn không chịu phá thai còn con thì chẳng biết làm sao bây giờ. Kính xin cô Năm sáng suốt dạy bảo cho con.”

Bà Nhà báo chép miệng:

- Tội nghiệp, theo tôi...

Bà Tà-Tà cắt ngang lời bạn:

- Để nghe bà “Cô Năm” trả lời sao đã?

Tiểu muội thông thả:

- Tiểu muội nhớ đại khái theo bà Cô Năm thì bà khuyên cô: “Con nên ẵm con đi chỗ khác làm ăn vì con còn trẻ, tương lai còn dài, mặc kệ bà mẹ với ông chồng con giải quyết với nhau vì vấn đề của họ rắc rối lắm, con không nên dính vào...”

Bà Kỹ-Lưỡng kêu lên:

- Không được, giải quyết như thế tội nghiệp, thua thiệt cho cô con quá. Đang không lại phải bỏ nhà cửa, công ăn, việc làm ôm con ra đi!

Bà Đạo-Đức:

- Không ra đi, ở lại thì lớn chuyện ra, càng “xấu thiếp, hổ chàng...”

- Lại nhục cả... mẹ thiếp...! Đến khô!

Bà nhà báo suy nghĩ:

- Có đi nữa thì ân oán giang hồ cũng chưa thanh toán xong. Bà mẹ dọn đến nhà cô là bà thương con lắm! Bây giờ cứ cho là cô ra đi, chẳng lẽ cô cắt đứt, đoạn tuyệt hẳn tình mẫu tử, không bao giờ liên lạc với mẹ nữa? Bà mẹ có chịu để mất liên lạc với cô không? Nếu bà mẹ không muốn mất liên lạc thì trước sau gì bà cũng tìm ra cô. Bà lại không chịu phá thai tức là bà - dù muốn, dù không - sẽ vẫn còn liên hệ với ông chồng cô...

Bà Tà-Tà gắt:

- Từ nãy giờ chưa thấy nói ông chồng quý hóa có ý kiến gì để giải quyết câu chuyện?

- Hắn có ý kiến đấy chứ. Hắn ăn vụng xong thì muốn chùi mép một cách rất dã man với bà mẹ vợ nữa chừng xuân bằng cách muốn bà phá thai...

Bà Đạo-Đức trợn trừng mắt phượng, mặt đỏ bừng:

- Đó là một thằng đê, thằng mất dạy. Các bà thấy không, nếu bà mẹ vợ chịu phá thai êm thấm thì “nó” vẫn sung sướng hưởng hạnh phúc với vợ con rồi lâu lâu lại “ăn vụng” với bà mẹ vợ. Không chừng nó còn lợi dụng chuyện xấu xa này để “black mail” bà mẹ vợ. Thế là bà ta phải chịu ép một bề dù bà thích hay không.

Bà nhà báo tiếp tục phân tích:

- Còn chuyện um sùm ra thì “nó” đứng giữa, đóng vai im lặng, ra vẻ hối hận nhưng không thấy đưa ra giải pháp nào phiền phức cho “nó” cả bởi vì nếu bà mẹ vợ xấu hổ ra đi thì “nó” cũng chẳng mất mát gì, vẫn còn nguyên cô vợ trẻ, vẫn còn nguyên gia đình. Đưa cái mặt dày ra chịu đựng một thời gian, khi vợ nguôi giận là xong.

Bà Tà-Tà chận ngang:

- Xong sao được mà xong! Còn đưa con của nó với bà mẹ vợ?

Bà nhà báo chép miệng:

- Chuyện này không thể nào giải quyết êm đẹp được bởi vì nó xấu xa quá, nó kệt quá...

- Lỗi tại ai?

- Tôi nghĩ lỗi tại... chồng cô con vì nó chạy sang phòng bà mẹ vợ trước!

- “Bụt trên tòa, gà nào dám mổ mắt” hở bà?

Nhà báo thở dài:

- Thật ra thì lỗi cả ba người. Ông chồng có máu bầm lăm. Bà mẹ vợ cũng có máu dê, còn cô con thì vừa ngây thơ vừa ...tiếc tiền, vừa lười, tính toán gọn bản nên mới có chuyện.

Tiểu muội hỏi lại:

- Chị vẫn thường hay thủ thi với thiên hạ, theo chị thì làm sao gỡ rối được mối tơ lòng này? Gặp tiểu muội là cắt tuột đi cho được việc.

Bà lườm tiểu muội:

- Cô chỉ được cái miệng ồn ào. Có những mối tơ nó rối nùi, cắt cũng không xong, muốn vứt đi nó

cũng dính chặt vào tay cơ. Chỉ có nước gỡ tạm thời rồi chờ thời gian và nhờ ông trời tính giùm.

Bà lại thở dài:

- Chuyện cô này, tính như bà “Cô Năm” là được nhất vì chẳng còn đường nào hơn. Cô con có thể kiện ông chồng lấy trợ cấp nuôi con rồi từ từ kiếm việc khác. Cô phải can đảm không cho ông ấy bèn mắng tới năn nỉ chứ không thì hỏng bét. Còn bà mẹ thì ương ương cái đầu còn dại thì ráng chịu, ôm con thơ mà học lại bài học đáng lẽ bà học từ năm 18 kia.

Bà Tà-Tà thông thả:

- Cô có nghe cô con nói gì đến ông bố không? Ông ấy mà biết chuyện này thì không biết bà mẹ vợ với chàng rể trốn đi đâu.

Bà Đạo-Đức kêu lên:

- Cái thằng rể đoan hậu, Sở Khanh vậy mà...

Bà ngưng lại một chút:

- Sao trời chưa đánh nó chết há?